

AL COSTAT DEL LLIMONER

Ara ja estem acostumades a viure-hi. Ja fa temps que hi som. Fa uns tres anys que vam arribar i que vam néixer. En l'edat dels humans tindríem vint-i-vuit anys. Vam venir per fer fora els ratolins i rates que tenien els nostres amos a casa seva i ho vam aconseguir.

Som dues gates. Sempre ens han dit que som cosines però no ho tenim del tot clar ja que les nostres mares es van morir. Ens van separar d'elles quan érem petites. Les nostres mares, la Neu i la Lluna, eren les mascotes preferides dels cosins dels nostres amos. Primer, només em volien prendre a mi sola, la Llada, però després van pensar que a sobre que ens separaven de les mares, no podien separar a una sola gata de tot el conjunt de felins. Així que també la van prendre a ella, la Queta.

La família que ens van acollir està formada per tres germans amb els seus pares i ens cuiden molt bé. Nosaltres encara recordem el dia que vam arribar a casa seva i que vam començar una vida nova:

Estàvem passejant tranquil·lament en el jardí que havíem nascut. De sobte, arribà un cotxe amb cinc persones a dins. Portaven una caixa de cartró i ens miraven sense parar. Llavors, van saludar als seus cosins que vivien allà i van dir alguna cosa sobre nosaltres. Ens van estar acariciant i finalment ens van escollir a nosaltres dues. Ens van posar a dins la caixa amb una mica de menjar i se'ns van emportar. Es va obrir una porta, una altra i encara una altra per arribar al jardí d'aquella casa. Era més petit. Quan ens van fer sortir de la caixa vam mirar on ens podíem amagar i ens vam amagar al costat d'un llimoner, veient-los a ells i a la nova casa que viuríem. Ells asseguts a unes cadires van decidir com ens diríem. Llada i Queta. Llada ve de ratllada i com que jo sóc ratllada aquest seria el meu nom. Queta ve de fosqueta i així es diria la meva cosina. També van decidir que no podríem entrar a casa seva. Quin rotllo!

L'endemà encara seguíem al costat del llimoner. Van sortir amb una safata de menjar i aigua. Com que érem molt petites ens van donar pa sucat amb llet. Després, vam tenir prou forces per passejar-nos en aquell jardí. Van passar

uns quants dies quan vam descobrir que enfilant-nos podíem anar on volíem i això vàrem fer. Vam pujar per una paret i... vam obrir els ulls veient tota aquella immensitat d'edificis i cases pertot arreu. Gent per aquí, cotxes per allà... tot era molt gran i estrany. Vam seguir descobrint llocs fins que vam sentir bordar un gos. Ens vam espantar però vam veure que no ens volia fer mal. Vàrem seguir uns metres més enllà i ens vam trobar molts gats. Molts. Tots en una esplanada estranya. Vam fer un munt d'amics. Però es va fer tard. S'havia fet fosc i vam pensar tornar perquè els nostres amos no es preocupessin per nosaltres. Això sí, vam decidir que tornaríem a l'esplanada més sovint.

Un dia, estàvem tranquil·lament al jardí... de sobte, sentim crits d'alegria. S'obre la porta i veiem una allau de nens i nenes corrent cap a nosaltres i cridant com uns bojos. Nosaltres també ens vam posar a córrer i ens vam enfilel el més amunt que vam poder. Un cop arribats vam tancar els ulls ben fort. Van parar els crits. Obrim els ulls i... estàvem a la falda de la germana més petita de la família. Els estava explicant com ens havien de cuidar. Que bé! Al cap d'una estona van sortir dos o tres nens amb uns fils llargs que agafaven amb la mà. Van començar a córrer pel jardí i anaven dient els nostres noms. Els fils que portaven penjats corrien darrere seu com serps. Quan els vam veure ens van venir unes ganes increïbles de perseguir-los i atrapar-los. Vam començar a córrer com uns bojos darrere els nens i els fils. A ells els encantava. Estaven rient sense parar. Va ser molt divertit!

Una anècdota que m'encanta explicar va ser quan ja devíem tenir uns dos anys. Jo, m'enfilava així que podia i aquell dia em vaig ficar al cap que pujaria al pi. En aquell jardí, hi havia un pi gegant amb unes fulles molt verdes. I cada cop que el veia quedava embadalida davant seu. Aquell dia, m'havia llevat i ja havia menjat una mica de pinso. Crec que per ells era l'hora d'esmorzar. Havien sortit una estona a passejar. Jo havia estat molts dies pensant com pujaria a l'arbre. Havia arribat el moment. Quan vaig sentir el soroll d'una porta i que de cop ja no hi havia ningú a la casa, vaig caminar pensant el pla que tenia en ment. Vaig repassar els meus càlculs i vaig tirar enrere. Vaig començar a córrer més que mai. I quan me'n vaig adonar del que estava fent, quan volia tirar enrere i deixar-ho estar... ja era a dalt! Just en aquell instant, sento altre cop el soroll de la porta. Eren els meus amos! Em vaig quedar allà quieta, ben

quieta, esperant i intentant que no em veiessin. Finalment, em van veure allà i, es devien pensar que tenia por perquè al cap d'una estona, van sortir amb una escala i una manta. La mare dels germans va pujar l'escala i després em va agafar, mentre els nens i el pare tenien la manta agafada per les quatre puntes per si jo queia. Em sentia important i especial. Però va durar poc. Em van baixar del pi en un tancar i obrir d'ulls. Llavors, ells se'n van anar i jo enfadada, els vaig demostrar que jo sola podia baixar. Vaig tornar a pujar i vaig esperar que em miressin per tornar a baixar. Quan em van veure allà dalt van posar la pitjor cara que els havia vist mai, però quan vaig baixar, es van posar a riure i a saltar.

Amb ells he passat moments molt bons, també de dolents, és clar. Per exemple, un dia, la Queta, va marxar a l'esplanada a veure un amic que vivia allà i no va tornar al cap de quinze dies o fins i tot més. Cada dia que passava, sortia el germà gran de la família i, em preguntava on estava la Queta amb cara de preocupació. Jo no en tenia ni idea. Quan va tornar em va dir que havia estat de festa amb el seus amics. I tots preocupats per ella mentre estava de festa.

A vegades també ens vénen a fer fotos, a jugar amb nosaltres, a acariciar-nos, o senzillament a posar-nos menjar. També hi ha hagut dies en què ens hem hagut de quedar soles perquè marxaven de viatge o coses així. Fins i tot, hi havia un dels germans que quan estava trist venia amb nosaltres i ens parlava. Però no tot són flors i violes, hi ha vegades que ens hem d'amagar. Per exemple, quan juguen a futbol, bàsquet o algun joc amb la pilota. És horrible, perquè sembla que ens vulguin fer mal. Per sort, en aquestes ocasions, passem a la casa del costat, on hi viu una part de la família dels nostres amos i ens quedem allà amagadetes o parlant amb el gos que tenen.

I ja està. Aquesta és la història de nosaltres dues. Sort que se'ns van emportar juntes perquè sinó, la meitat de coses no les hauríem fet. Som molt bones companyes i ens ho passem molt bé. La família que ens cuida també és molt divertida i crec que no ens abandonarien mai. Espero que sigui així per sempre. I ara, bona nit. Que ja és fosc.